

Zadeva C-217/20

Predlog za sprejetje predhodne odločbe

Datum vložitve:

25. maj 2020

Predložitveno sodišče:

Rechtbank Overijssel (Nizozemska)

Datum predložitvene odločbe:

20. maj 2020

Tožeča stranka:

XXXX

Tožena stranka:

Staatssecretaris van Financiën

odločba

**RECHTBANK OVERIJSEL (SODIŠČE POKRAJINE OVERIJSEL,
NIZOZEMSKA),**

Zittingsplaats Zwolle (enota v Zwolleju)

Upravni postopek

[...] (ni prevedeno)

vmesna sodba senata v sporu med:

[...] (ni prevedeno) tožeča stranka,

[...] (ni prevedeno)

in

staatssecretaris van Financiën (državni sekretar za finance, Nizozemska), tožena
stranka [...] (ni prevedeno)

[...] (ni prevedeno).

Postopek

Tožeča stranka je podala ugovor v zvezi s plačilom, ki ga je prejela za obdobje letnega dopusta med 25. julijem 2017 in 17. avgustom 2017, kot je razvidno iz plačilnih listov za julij in avgust 2017.

Tožena stranka je z odločbo z dne 13. oktobra 2017 (izpodbijana odločba) ugovor tožeče stranke zavrnila kot neutemeljen.

Tožeča stranka je zoper to odločbo vložila tožbo.

Tožena stranka je vložila odgovor na tožbo.

Obraznava je bila opravljena 21. septembra 2018.

Po opravljeni obravnavi je rechtbank (sodišče) sklenilo, da bo ponovno odprlo ugotovitveni postopek zaradi predložitve predloga za sprejetje predhodne odločbe Sodišču Evropske unije.

Razlogi

1. Tožeča stranka je od 1. marca 2002 zaposlena pri Belastingdienst (nizozemska davčna uprava), nazadnje od 1. novembra 2014 na delovnem mestu odkrivanja kaznivih dejanj in prekrškov. Od 24. novembra 2015 je tožeča stranka dolgoročno delno nezmožna za opravljanje svojih delovnih nalog. Trenutno je vključena v proces ponovne vključitve v delovni proces.

Na podlagi člena 37(1) Algemeen Rijksambtenarenreglement (uredba o javnih uslužbencih v državni upravi, v nadaljevanju: ARAR) je tožeča stranka prejela nadomestilo za prvo leto bolniške odsotnosti v višini 100 % plače, od 24. novembra 2016 pa prejema nadomestilo v višini 70 % plače. Za ure, za katere je tožeča stranka zmožna za delo, prejema na podlagi člena 37(5) ARAR plačo v višini 100 %.

Tožeča stranka je bila v obdobju med 25. julijem 2017 in 17. avgustom 2017 na letnem dopustu. Iz plačilnih listov za meseca julij in avgust 2017 je razvidno, da je tožeča stranka (tudi) med obdobjem dopusta za ure, za katere je nezmožna za delo, prejela nadomestilo v višini 70 % plače, za ure, za katere se jo je štelo za zmožno za delo oziroma ko je v okviru ponovne vključitve bila zmožna opravljati delo, pa plačo v višini 100 %.

Tožeča stranka se s tem ne strinja. Meni, da ima med izrabo dopusta pravico do polne plače, torej tudi za ure, za katere je dolgoročno nezmožna za delo. Tožeča stranka se pri tem sklicuje na določbo člena 22 ARAR, na Direktivo 2003/88/ES o določenih vidikih organizacije delovnega časa in na sodno prakso Sodišča EU (v nadaljevanju: Sodišče), zlasti na sodbo z dne 20. januarja 2009, Schultz-Hoff [in

drugi] (C-35[0]/06 in C-520/06). Tožeča stranka se sklicuje tudi na člen 31(2) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah.

2. Tožena stranka je v vlogi z dne 28. avgusta 2017 navedla, da se edina sporna točka nanaša na razlago pojma iz prava Unije „plačan“ in posledično „plačan v višini polne plače“ iz člena 22 ARAR. Ker o tem vprašanju ne obstaja sodna praksa Sodišča, tožena stranka prosi rechtbank (sodišče), naj Sodišču glede te problematike predloži predlog za sprejetje predhodne odločbe.

3. Rechtbank ugotavlja naslednje.

3.1 Člen 22 ARAR

Člen 22(1) ARAR določa, da je javni uslužbenec upravičen do dopusta, za katerega prejme polno plačo.

Rechtbank (sodišče) enako kot tožena stranka meni, da je treba v tej zvezi z izrazom „polna plača“ razumeti plačo, kot se je zadevnemu javnemu uslužbencu izplačevala ob začetku obdobja dopusta in med njim. V primeru tožeče stranke je to pomenilo nadomestilo v višini 70 % plače za ure, za katere je nezmožna za delo, in plačo v višini 100 % za ure, za katere je zmožna za delo. To je tudi plačilo, ki ga je tožeča stranka prejela med celotnim obdobjem dopusta od 25. julija 2017 do 17. avgusta 2017, ki je bil plačan v višini polne plače.

3.2 Direktiva 2003/88

Člen 7(1) Direktive 2003/88 določa, da države članice sprejmejo potrebne ukrepe, s katerimi vsakemu delavcu zagotovijo pravico do plačanega letnega dopusta v skladu s pogoji za izrabo in dodelitev letnega dopusta, ki jih določa nacionalna zakonodaja in/ali praksa.

Rechtbank (sodišče) iz besedila in uvodnih izjav te direktive sklepa, da je evropski zakonodajalec s tem želel sprejeti pravila o varnosti in zdravju na področju organizacije delovnega časa, med drugim glede letnega dopusta. Po mnenju rechtbank (sodišče) dajeta Direktiva in njena razlaga s strani Sodišča zgolj zagotovilo, da je mogoče tudi ob popolni nezmožnosti za delo izkoristiti vsaj štiri tedne plačanega dopusta. O višini plače, ki jo je treba izplačati med obdobjem dopusta, pa v Direktivi v nadaljevanju ni nič določenega.

Tožeča stranka je izkoristila štiri zaporedne tedne dopusta, za kar je prejela svojo običajno plačo. Zato ni bila ovirana v svoji pravici do tega, da koristi plačan dopust.

3.3 Sodba Schultz-Hoff [in drugi]

V tej sodbi se je Sodišče sklicevalo na svojo sodbo z dne 16. marca 2006, Robinson/Steele (C-131/04 in C-257/04), in rzsodilo, da mora delavec med dopustom ohraniti običajno plačo. Pravico do dopusta in pravico do ohranitve plača je treba po mnenju Sodišča šteti za eno pravico.

Namen tega je, da je delavec med letnim dopustom/obdobjem počitka v položaju, ki je, kar zadeva plačo, primerljiv z obdobjem dela. V primeru tožeče stranke je to obdobje, v katerem je ta delno zmožna za delo, v preostalem delu pa nezmožna za delo. Ker je tožeča stranka med obdobjem dopusta prejela enako plačo kot v preostalem delu leta, je to v skladu s sodbo Schultz-Hoff [in drugi].

Vendar je v členu 2(f) Bezoldigingsbesluit Burgerlijke Rijksambtenaren 1984 (uredba o plačah javnih uslužbencev v državni upravi iz leta 1984, v nadaljevanju: BBRA 1984) določeno, da je plača javnega uslužbenca znesek, ki ga sestavljajo naslednje dajatve, do katerih je upravičen javni uslužbenec:

- osnovna plača;
- dodatki iz poglavja III;
- periodični dodatek iz člena 22a;
- mesečni dodatek iz člena 22b.

Na podlagi člena 2(a) se za osnovno plačo šteje znesek, ki se ob upoštevanju določb te uredbe določi javnemu uslužbencu na podlagi ene od prilog k temu odloku, pomnožen z delovnim časom javnega uslužbenca.

Ker se na podlagi člena 37(1) ARAR za drugo leto nezmožnosti za delo izplača nadomestilo le v višini 70 % plače, je mogoče trditi tudi, da to torej nikoli ni polna plača v smislu člena 22 ARAR. Pri tem rechtbank (sodišče) ugotavlja, da je Sodišče v točki 25 sodbe Schultz-Hoff [in drugi] presodilo, da je namen pravice do plačanega letnega dopusta delavcu omogočiti, da se spočije in da ima na voljo obdobje za sprostitev in razvedrilo. Tako je Sodišče presodilo, da se v tem namen [letnega] dopusta razlikuje od namena bolniškega dopusta. Slednji se delavcu odobri, da bi ta lahko ozdravel.

Rechtbank (sodišče) se sprašuje, ali je zaradi tega razlikovanja omenjena razlika upravičena.

3.4 Člen 31(2) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah v delu, upoštevni v obravnavani zadevi, določa, da ima vsak delavec pravico do plačanega letnega dopusta.

3.5 Glede na zgoraj navedeno rechtbank (sodišče) meni, da obstajajo zadostni razlogi, da se Sodišču predložijo ta vprašanja za predhodno odločanje.

Člen 7

„Ali je treba člen [7](1) Direktive 2003/88/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. novembra 2003 o določenih vidikih organizacije delovnega časa razlagati tako, da delavec ne izgubi plače ali njenega dela zaradi uresničevanja svoje pravice do letnega dopusta? Ali pa je treba to določbo razlagati tako, da delavec

med uresničevanjem pravice do letnega dopusta ohrani svojo plačo, ne glede na to, kaj je vzrok za to, da med dopustom ne dela?“

„Ali je treba člen 7(1) Direktive 2003/88/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. novembra 2003 o določenih vidikih organizacije delovnega časa razlagati tako, da nasprotuje nacionalnim določbam in praksi, v skladu s katerimi delavec, ki je zaradi bolezni nezmožen za delo, ob koriščenju letnega dopusta ohrani plačo na ravni svoje plače neposredno pred koriščenjem letnega dopusta, čeprav je ta plača zaradi njegove dolgotrajne nezmožnosti za delo nižja od plače pri popolni zmožnosti za delo?“

„Ali je treba pravico vsakega delavca do plačanega letnega dopusta na podlagi člena 7 Direktive 2003/88/ES Evropskega parlamenta [in Sveta z dne 4. novembra 2003 o določenih vidikih organizacije delovnega časa] in na podlagi ustaljene sodne prakse Unije razlagati tako, da je z njima v nasprotju znižanje te plače med dopustom v času nezmožnosti za delo?“

3.6. Rechtbank (sodišče) prekine nadaljnje odločanje o zadevi.

Sklep

[Vprašanja za predhodno odločanje in prekinitev postopka] [...] (ni prevedeno)

[Sklepne opombe] [...] (ni prevedeno) [...] (ni prevedeno)

Pravno sredstvo

Zoper to vmesno odločbo še ni mogoče vložiti pritožbe. Zoper to vmesno odločbo bo mogoče vložiti pritožbo hkrati s pritožbo zoper (morebitno) končno odločbo v tej zadevi.